

မင်းသိင်္ခ

ဆရာမင်းသိင်္ခ၏ ကိုယ်တွေ့ဘဝအမြင်များ

အဝအသလျှေ
အဝအသလျှေ
အဝအသလျှေ

ကတိယအကြိမ်

အဝ
အသလျှေ

အခန်း (၁) ယောက္ခမအိမ်မှ အပြန်

ကျွန်ုပ်သည် စစ်တပ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ချောက်မြို့ရှိ ယောက္ခမကြီး၏ တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးဖြစ်သွားရလေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုအချိန်က ဗြဟ္မာဘုံမှ စုတေစိတ်ကျ၍ ဝက်ဖြစ် သွားရသော ဗြဟ္မာကြီးထက်ပင် အခံရခက်လှတော့၏။ အရုဏ်မတက်မီ ၌ အိပ်ရာမှ ထ၍ ဆိုင်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ပျဉ်တံခါးအချပ်ကြီးများ ကို ဖြုတ်ရ၏။

ထိုသို့ဖြုတ်ပြီးလျှင် သယ်၍ ဈေးနံရံ၌ ထားရ၏။ ထို့နောက် တစ်ဆိုင် လုံး တံမြက်စည်းလှည်းရ၏။ အဆီတဝင်းဝင်းထနေသော စားပွဲခုံများ ကို အဝတ်စိုဖြင့် ပွတ်၏။ ပြီးလျှင် မီးမွှေး၍ ရေနွေးအိုးတည်ရ၏။ ထို့ နောက်တွင် အသေတပ်ထားသော လေးထောင့်သံပုံးကြီး တစ်ပုံးတွင် ရေဖြည့်၍ အောက်မှ မီးထိုးပြီးလျှင် ဝက်ရိုးများကို ပြုတ်ရ၏။

ယောက္ခမကြီး၏ တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း တွဲ၍ ဖွင့်ထားသည် ဖြစ်ရာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရန် လက်ဖက်ခြောက်များ နှပ်ရ၏။ ထိုသို့ လက်ဖက်ခြောက် နှပ်ပြီးသည် နှင့် လက်ဖက်ရည် စတင်ဖျော်ရတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမကြီးသည် အိပ်ရာမှ နိုးနှင့်နေပြီးဖြစ် ရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ကြွေရည်သုတ်မတ်ခွက်ကြီးဖြင့် လက်ဖက်ရ

ည်တစ်ခွက် အပြည့်ဖျော်၍ ပေးရ၏။ တရုတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖက်ရည်ကို တမြို့မြို့သောက်ရင်း

“အားကြီးကောင်းတယ် အောင်ထွန်း”

ဟု ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ချီးမွမ်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ၎င်း၏ သားသမီးများကဲ့သို့ပင် 'အပါး' ဟု ခေါ်၏။

'ဘာကောင်းတာလဲ အပါး၊ လက်ဖက်ရည်ကောင်းတာလား'

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

'လက်ဖက်ရည်ကောင်းတာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကို ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ'

ဟု ယောက္ခမတရုတ်ကြီးက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ပြောလေ၏။

'ကျွန်တော် ဘာကောင်းလို့ လဲ အပါး'

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ယောက္ခမကြီးက -

'ကောင်းတာပေါ့ အောင်ထွန်းရယ်၊ မနက်အစောကြီး ထပြီးတံခါးတွေ ဖွင့်တယ်၊ တံမြက်စည်းလှည်းတယ်၊ စားပွဲခုံတွေတိုက်တယ်၊ ရေနွေးအိုးကျိုတယ်၊ လက်ဖက်ရည် ဖျော်တယ်၊ အဲဒါကောင်းတာတွေပေါ့'

ဟု တရုတ်ကြီးက ပြောလေ၏။

'အပါးကလည်း အဲဒါတွေ ကျွန်တော်နေ့တိုင်း လုပ်နေတာပဲ'

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် တရုတ်ကြီးက

'အဲဒါကြောင့် နေ့တိုင်းမင်းကို ငါကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်လို့

ပြောနေတာပေါ့၊ မင်းက နေ့တိုင်းလက်နဲ့ လုပ်တာကို ငါကပါးစပ်က လေးနဲ့ ပြောတာတောင် နေ့တိုင်းမပြောနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ဘက်က လွန် ရာကျမှာ ပေါ့။ ဒါကြောင့် ငါမနက်တိုင်း မင်းကို အောင်ထွန်း အားကြီး ကောင်းတယ်လို့ ပြောနေရတာပေါ့။ မင်းကလည်း ကောင်းတာကိုး'

ဟု တရုတ်ကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ယောက္ခမအဘွားကြီး ထ လာပြီးလျှင် -

'အားကြီးကောင်းတယ် လုပ်မနေနဲ့ ၊ အောင်ထွန်းက ဒီမှာ နေချင် တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ ကျင်ဖုံကို ချစ်လွန်းလို့ နေနေတာ၊ ဒီဆိုင်က ထွက် သွားချင်လှပြီ' ဟု ဝင်၍ ပြော၏။

'အဲဒါကြောင့် အားကြီးကောင်းတယ်လို့ ငါက ပြောရတာပေါ့။ သူ မ နေချင်တဲ့ နေရာမှာ တောင် ဒီလောက်အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုရင် သူနေ ချင်တဲ့ နေရာမှာ ဆိုရင် ဘယ်လောက်အလုပ်လုပ်လိုက်မလဲ မသိဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ ခက်တယ်၊ ဘာခက်သလဲဆိုတော့ ငါတို့ သမီး ကျင်ဖုံနဲ့ ငါတို့ က မ ခွဲနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အောင်ထွန်း ဒီဆိုင်က ထွက်သွားတဲ့ နေ့မှာ ကျင်ဖုံနဲ့ သူနဲ့ ကွဲရမှာ ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ လင်မယားဟာ အကြာကြီး မပေါင်းရဘူး၊ ကွဲသွားမှာ ပါ။ ငါကတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရတဲ့ အထိ မင်း ကိုပေါင်းစေချင်သေးတယ်။ အဲဒီကျတော့ ကွဲချင်လည်း ကွဲပေါ့ကွာ'

ဟု တရုတ်အဘိုးကြီးက ပြောလေ၏။

'မဟုတ်တာပဲ အပါးရယ်၊ ကလေးတိုးလိုးလွဲလောင်းကျမှ လင်မ ယားချင်းကွဲရင် ကျင်ဖုံအဖို့ နစ်နာတာပေါ့၊ ကွဲမယ့် အတူတူတော့ က လေးမရခင် ကွဲတာကောင်းမယ်ထင်တယ်'

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်ယောက္ခမ တရုတ်အဘိုးကြီးက ခေါင်းကိုတွင် တွင် ယမ်းလေ၏။ ထိုသို့ ယမ်းပြီးနောက် -

'မင်းနဲ့ ငါနဲ့ စိတ်ကူးချင်း မတူဘူးကွ၊ ကလေးမရဘဲနဲ့ ကွဲသွားရင် ငါ့သမီးကို တခြားသူတွေက ယောက်ျားရပြီးပြီးချင်း ကွဲသွားတယ်လို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးမှ ကွဲတယ်ဆိုတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရတဲ့ အထိတော့ ငါ့သမီးက သည်းခံပေါင်းသေးတယ်၊ မတတ်သာတဲ့ အဆုံးမှ လင်မယားကွဲကြတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ မိန်းမဟာ တခုလပ်ဖြစ်သွားရင် မလှတော့ဘူး။ နေထိတဲ့ ပန်းကလေးလို ညှိုးသွားရောကွ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးရှိသွားတဲ့ အခါကျတော့ ကလေးကြောင့် ပြန်လှလာနိုင်တယ်။ ပန်းပွင့်က ညှိုးနေပေမယ့် ပန်းဖူးလေးကလန်းနေတာကိုကွ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကနေ မင်းထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးမှ ထွက်သွားပါကွာ၊ အေး အဲဒီလိုထွက်သွားရင်လည်း ပြန်မလာနဲ့ တော့'

ဟု ယောက္ခမ တရုတ်အဘိုးကြီးက ပြောလေ၏။

'ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာရမှာ လဲ အပါး'

ဟု ကျွန်ုပ်က မေး လိုက်လေ၏။

'မင်းပြန်လာရင် ဇာတ်ထုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်မှာ ပေါ့။ ဘိုင်စကုတ်တွေ ဘာတွေ မင်းကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဇာတ်လိုက်က ပျောက်သွားရော အဲဒီမှာ မင်းသမီးက နောက်ယောက်ျားယူလိုက်ရော၊ အဲဒီလို ယူမလို့ လုပ်တုန်း စောစောက ပျောက်သွားတဲ့ ဇာတ်လိုက်ပြန်လည်း ရောက်လာရော အားလုံး ကျွက်ကျက်ဆူကုန်တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ ဇာတ်ထုပ်က ကြည့်လို့ မကောင်းတော့ဘူးကွ၊ မင်းသမီးကလည်း ဘာလုပ်ရမလဲ မသိတော့ သူ့ကိုသူသတ်ပြီး သေတော့မလိုလို၊ ဘာလိုလို လုပ်ပြန်ရော၊ တကယ်လည်း သေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တကယ်သေရင် ဇာတ်ထုပ်က တစ်ဝက်ကြီးနဲ့ ပြီးသွားမှာ ပေါ့။ အဲဒီတော့ သေမလိုသာလုပ်တယ် မသေဘူးကွ။ ဇာ

တံလိုက်ကလည်း ယောက်ျားကြီးဖြစ်လျက် လွမ်းပြရတယ်ဆိုတော့ မဲ့
တဲ့ တဲ့ ကြီးနဲ့ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူးကွ။ နောက်ယူမယ့် လူကလည်း
အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ မင်းသမီးက ဇာတ်လို
က်ကို မောင်းထုတ်လို့ လည်း မဖြစ်၊ ခေါ်ထားလို့ လည်း မဖြစ်ပေါ့ကွာ၊
အဲဒီမယ့်၊ မင်းသမီးက စကားတစ်ခွန်းပြောလေ့ ရှိတယ်ကွ၊
'အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသွားပြီ'တဲ့ ၊ အဲဒီလိုပြောတာပဲ၊
ဘာပြောမှန်းတော့မသိဘူး။ အလာကောင်းတယ်ဆို အခါနှောင်းဖို့ မရှိ
ဘူးကွ၊ ဒီကောင်လာတာ ညံ့လို့ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့ မောင်ထွန်း
မင်းကိုငါတစ်ခုပဲ ပြောလိုက်မယ်။ ဒီကထွက်သွားရင် မင်းပြန်မလာနဲ့
တော့၊ တကယ်လို့ မင်းပြန်လာရင် ငါ့သမီးကျင်ဖုံက စောစောက စကား
မျိုးပြောနေရမယ်၊ အဲဒီစကားကို ငါအားကြီး နားကလောတယ်'

ဟု တရုတ်အဘိုးကြီးက ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ရ
ယ်ရသေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမ တရုတ်အဘိုးကြီးအား လွန်စွာချစ်
ခင်၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ် ဤဆိုင်၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမ
ကျင်ဖုံကို ချစ်၍ မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမ တရုတ်အဘိုးကြီးအား ချစ်၍
နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်းမရှိသော ခေါက်ဆွဲ
ဆိုင် အလုပ်များ ၌ နစ်မြုပ်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆိုင်မှ ထွက်သွားချင်
စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ထွက်သွားချင်စိတ်ပေါ်နေသည့် အထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမက
လည်း ကျွန်ုပ်အား နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နှင်ချနေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း၌ ကိုယ်
ဝန်ရနေပြီ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမသည် ကျွန်ုပ်အား အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာကာ နှင်ချပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမ တရုတ်ကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမ တရုတ်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား

'အောင်ထွန်း မင်းသွားတော့မလို့ လား'

ဟု မေး လိုက်လေ၏။

'ဟုတ်တယ် အပါး၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာပါဘူး'

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမ တရုတ်ကြီးက

'ကောင်းတယ် အောင်ထွန်း၊ မင်းပြန်မလာနဲ့ ၊ တကယ်လို့ မင်းပြန်လာခဲ့ရင် ငါ့သမီးကျင်ဖုံက 'အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းပြီ' ဆိုတဲ့စကားမျိုးပြောနေဦးမယ်။ အဲဒီဟာ နားငြီးဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိပါဘူး'

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က -

'စိတ်ချပါ အပါး၊ ကျွန်တော် ပြန်မလာပါဘူး'

ဟု ပြောဆိုကာ ထိုခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ အပြီးအပြတ် ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မြသုံးလုံးတံဆိပ် ဘတ်စ်ကားဖြင့် မိတ္ထီလာသို့ လိုက်ခဲ့၏။

မိတ္ထီလာသို့ ရောက်လျှင် ကုန်ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် ရန်ကုန်ဘက်ဆီ

သို့ လိုက်ပါခဲ့၏။

ထိုကုန်ကားကြီးမှာ အာလူးအိတ်များ တင်ထားသောကားကြီး ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကားပေါ်သို့ တွယ်တက်ပြီးနောက် ထွက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာလူးအိတ်ပေါ်သို့ ကျောကိုလှန်ချ၍ ကျက်သရေရှိလှသော မိုးကောင်းကင်ကြီးအား ကြည့်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

'ထိုနေ့သည် ကား တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့'

ပင် ဖြစ်တော့၏။ မိုးကောင်းကင်ကြီးအား မည်မျှကြာစွာ ကြည့်ရှုလာသည် မသိ၊ နောက်ဆုံး၌ မျက်လုံးညောင်းကာ ငိုက်မျဉ်း၍ အိပ်စက်သွားလေတော့သတည်း။

*

အခန်း (၂)

ကျွန်ုပ်မြင်းကလေး ကျောက်ဖြူဖြစ်သွားခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် မှောင်မိုက်သော တွင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျသွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်၌ အေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ဟာခနဲဖြစ်သွား၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ပါးစပ်သည် အဟောင်းသားပွင့်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။ တွင်းသည် မည်မျှနက်သည် မသိ၊ အောက်ခြေသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ လွန်စွာ ကြည်လင်သော အလင်းရောင်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအလင်းရောင်ကြောင့် ကျောထဲတွင် စိမ့်၍ သွား၏။ ထိုအလင်းရောင်ကို ကျွန်ုပ်သည် ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ နားထောင်၍ မငြီးနိုင်အောင် သာယာသော အသံတစ်သံပေါ်လာ၏။

'သင်၏ အပြုအမူများ သည် သင်၏ စိတ်လို၌ ဗဟိုထား၍ ပြုမူခဲ့သော အပြုအမူများ သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့ပေပြီတကား။ သင်သည် မနုဿလူသားအဖြစ်ထက် မြင်းသတ္တဝါအဖြစ် ဤလောကဇာတ်ခုံ၌ ပါဝင်ကပြရန် သင့်တော့ပေသည် ။ ထို့ကြောင့် သင်သည် လူ၏ အဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်၍ မြင်း၏ အဖြစ်ကို ရယူပေလော့'

ထိုအသံသည် လွန်စွာသာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်း၏။ ထိုအသံရှင်သည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည် ။ မည်သည့်အရပ်ဒေသ ဖြစ်သည် ။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤစကားကို ပြောသည် ဆိုသည် ကိုမူ ကျွန်ုပ်အနေ

နှင့် လုံးဝသိရှိခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် ထိုအသံကို နားထောင်ရသည် မှာ နားတွင် လွန်စွာချမ်းသာ၏။ ထိုအသံကို ကြားပြီးရင်း ကြားနေရချင်၏။ ထိုအသံ၌

'သင်သည် လူ၏ အဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်၍ မြင်း၏ အဖြစ်ကို ရယူပေ တော့' ဟူသော စာကြောင်းတစ်ကြောင်းပါ၏။

ထိုစာကြောင်းမှာ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စော်ကားသော စာကြောင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော လူစင်စစ်အား အဟိတ်တိရစ္ဆာန်မြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ပြောနေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ယမ်းပုံ မီးကျ ဒေါပွရမည့်စကား ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဒေါမပွရုံမျှမက ကျေနပ်၍ ပင်နေ၏။

လူအဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်၍ မြင်းအဖြစ်ကို ရယူရမည်ဆိုသော စကားမှ ကျွန်ုပ်သည် ပျာတာရာထူးမှ ပြုတ်၍ ဘုရင်ခံရာထူးရမည်ဟု ပြောသ ကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိနေပေ၏။

'ကောင်းလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါတော့ မြင်းဖြစ်ရတော့မယ်'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သတိလစ်မေ့မြောသွား၏။ မည်မျှကြာသည် အထိ သတိလစ်မေ့မြောနေသည် မသိပါ။ ကျွန်ုပ် သတိရလာသောအခါ ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးတွင် ဆံမုတ်ဆိတ်များ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိသော အ သက်ခြောက်ဆယ်အရွယ် မြန်မာလူမျိုး အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ် အား -

'ဟဲ့ ... ရှောက်ဖြူလေး ရှောက်ဖြူလေး'

ဟု ကျွန်ုပ်အား တဖွဖွခေါ်နေသည် ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ထိုအဘိုးကြီးအား

'ခင်ဗျား ဘာတွေလာခေါ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်နာမည် ရှောက်ဖြူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နာမည် အောင်ထွန်း'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်၌ ထိုစကားများ ထွက်မလာပါ။

မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ၊ ကျွန်ုပ်ပါးစပ်မှ 'ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း' ဟူသော အသံများ သာ ထွက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်အံ့ဩနေ၏။

ထိုအချိန်၌ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား

'ရှောက်ဖြူလေးရေ၊ နို့စို့ရတော့မယ်'

ဟု ပြောပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီး၏ စကားကို ကြားလျှင် လွန်စွာစိတ်ဆိုး၍ သွား၏။

'မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့ အဘိုးကြီးရယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်ကျမှ ကျုပ်က နို့စို့ရမတဲ့ လား'

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်မှ ထိုစကားလုံးများ ထွက်မလာပါ။ 'ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း' ဟူသော အသံများ သာ ထွက်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ အဘိုးကြီးသမီးဟု ယူဆရသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ကျွန်ုပ်နှင့် အဘိုးကြီးအနီးသို့ ပြေးလာ၏။ ပြီးလျှင် ထိုမိန်းကလေးက

'ဖေဖေ သူ့ကိုနာမည် ပေးပြီးပြီလား'

ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွား၏။ ဤမလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးမျိုးက ကျွန်ုပ်အား နာမည်မရှိသောလူများ ဟူ၍ ထင်နေသလားမသိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းက

လေးအား မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်၏။

'ငါမွေးရင် ငါ့သမီးလောက်ရှိသေးတဲ့ ကောင်မလေးက ငါ့ကိုများ နာမည်မရှိဘူး အောက်မေ့နေလို့ လား'

ဟု လှမ်း၍ ပြော၏။ သို့သော် စကားလုံးများကား မထွက် 'ဟင်းဟင်း' သာ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်အားမရသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ် အပြစ်တင်လျက်ရှိ၏။

'ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ငါစကားတွေက မဝီမသ ဖြစ်နေရတာတုန်း'

ကျွန်ုပ်သည် စကားပြော၍ မရသောကြောင့် မကြာခဏ ပင့်သက်ရှူနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များ သည် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသည် ပူပန်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ အဘိုးကြီးက သူ၏ သမီးငယ်အား

'ဟဲ့ သမီးလေးရဲ့ သူတစ်ကိုယ်လုံးဖြူနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီက ကျောက်ဖြူလို့ နာမည်ပေးထားတယ်'

ဟု ပြောလိုက်ရာ သမီးဖြစ်သူက -

'ဒယ်ဒီကလည်း ကျောက်ဖြူရယ်လို့ ၊ နာမည်ကြီးက ရိုးပါတယ် တကယ်ဆိုရင် 'ဂရေဂရီပက်' လို့ မှ ညွှန်ရင် မကောင်းဘူးလား'

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

'ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ သူ့အဖေရှေ့မှာ ငါ့ကို 'ဂရေဂရီပက်' လေး ဘာလေးနဲ့ 'ဂရေဂရီပက်' ဆိုတာ နိုင်ငံခြားရပ်ရင် မင်းသားဖြစ်တယ်၊ တချို့က မင်းသမီးကို

မကြာခဏဖက်လို့ သူ့ကိုပြောင်ပြီး 'ဂရေဂရီဖက်' လို့ တောင် ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်မင်းသားနဲ့ များ ငါ့ကိုနှိုင်းပြီး နာမည်ပေးချင်တယ်။ ဒီကောင်မလေးကတော့ မှတ်ပုံမတင်ခင် လင်ရမယ့်ကောင်မလေးပဲ၊ တော်တော်ကဲတဲ့ ကောင်မလေး'

ဟု ကျွန်ုပ်ကတွေးလိုက်မိ၏။

ထိုအချိန်၌ မှာ ပင် ထိုကောင်မလေးက

'ဒယ်ဒီ ကျောက်ဖြူကို ဘာကျွေးမှာ လဲ မြက်ကျွေးမှာ လား၊ ကောက်ရိုး ကျွေးမှာ လား'

ဟု မေး လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်ကို တိရစ္ဆာန်များ အောက်မေ့နေသလား မသိ။ မြက်ကျွေးရမလား၊ ကောက်ရိုးကျွေးရမလားတဲ့ ။ ထို့ ... ရိုင်း လိုက်လေကွာ လူကိုများ မြင်းမှတ်နေသလားဟု စိတ်အတွင်း၌ ပြောရင်း ထိုမိန်းကလေး၏ ရင်ဘတ်ကို ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖြင့်လှမ်း၍ တွန်းလိုက်၏။

'အမယ်လေး'

ထိုမိန်းကလေးသည် လန့်၍ နောက်သို့ လန်ကျသွား၏။ ထိုမိန်းကလေးထက် လန့်သူမှာ ကျွန်ုပ် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်အောက်မှ ဆန့်ထွက်သွားသော ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်၌ လက်ချောင်းများ မပါ၊ ပုပုလုံးလုံး မာမာကြီး ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ လက်သည်းလည်း အဆမတန်ရှည်နေ၏။ လက်ပေါ်တွင် အမွှေးများ ပေါက်နေ၏။ အမွှေးများ သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ကြည့်ပြီးနောက် အံ့သြသွား၏။ ပြီး

နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို လန့်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအကြောင်သား ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စို့လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်သည် ပွင့်ဟသွား၏။

'ဒါ လူရဲ့ လက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ခြေထောက်ပဲ'

ဟု တစ်ကိုယ်လည်း ရေရွတ်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော မြင်းတစ်ကောင်၏ ကိုယ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်၏။ မြင်းတစ်ကောင်၏ ဗိုက်ကိုတွေ့ရ၏။ ဖင်ပိုင်းကိုကြည့်လိုက်၏။ မြင်းတစ်ကောင်၏ အမြီးကို မြင်ရ၏။ 'အမယ်လေး' ဟု ကျွန်ုပ်ယောင်၍ အော်လိုက်၏။ သို့သော် 'အမယ်လေး' ဟူသော အသံမထွက်

'ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး'

ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် လူတစ်ယောက်မဟုတ်၊ မြင်းတစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် လူကဲ့သို့ ပြောနေသည် ၊ လူကဲ့သို့ တွေးတောနေသည် ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိလေတော့၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတစ်ကောင် ဖြစ်၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ချည်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မြင်းမကြီးကိုတွေ့ရ၏။

ဤခြံ၏ အပြင်ဘက်ရှိ လမ်းပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ်သွား၍ မြက်စားနေသော ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မြင်းထီးကြီးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်၌ အဘိုးကြီးသည် သူ၏ သမီးအား

'ဟိုမှာ ဘရောင်နီကြီးကတော့ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ပေါက်နေတဲ့ မြက်တွေကို တပြုတ်ပြုတ်လိုက်ပြီး စားနေလေရဲ့ ။ ဒီမှာ 'အောင်ကျော်မ' ကတော့ သူ့သား ကျောက်ဖြူကို နို့တိုက်ချင်လှပြီ'

ဟု ပြောလိုက်သံကို ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာနားလည်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ဖခင်မြင်းထီးကြီးမှာ အညိုရောင်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ရှင် မိသားစုက ဘိုဆန်ဆန် 'ဘရောင်နီ' ဟု ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မြင်းမကြီးမှာ မူ မြင်းမနှင့်မတူဘဲ ဒေါက်အလွှားကောင်းသောကြောင့် ယောက်ျားနာမည်တွင် 'မ' တပ်၍ အောင်ကျော်မ ဟု ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးကြီးရေ ကျုပ်ကလည်း နို့ဆာပြီ၊ ကျုပ်တို့ အမေကလည်း ကျုပ်ကိုနို့တိုက်ချင်နေပြီ၊ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ခင်ဗျားတို့ သားအဖ သွားကြရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်'

ဟု ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စကားသံမှ 'ဟင်းဟင်းဟင်းဟင်း' မျှပင် ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးသားအဖသည် ကျွန်ုပ်အားဆွဲ၍ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်နားသို့ ကပ်၍ ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိခင်၏ ဗိုက်အောက်တွင် ခေါင်းကိုလျှို၍ နို့ကိုစို့လိုက်၏။ အငမ်းမရစို့လိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သွားနှင့် မိခင်နို့ခြစ်မိသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ ကျွန်ုပ်အား အမြီးနှင့် လှမ်း၍ ပုတ်လိုက်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ကောင်လေး တော်တော်ငတ်' ဟူ၍ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ကျွန်တော်သည် နို့စို့ရင်း ရှူးရှူးတွေ ပေါက်ချလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရှူးရှူးများ သည် ခင်းထားသော အုတ်ခဲများ ပေါ်သို့ကျပြီးလျှင် အပေါ်သို့ပြန်၍ စဉ်သောကြောင့် အဘိုးကြီး၏ သမီးဂါဝန်သို့ ရှူးရှူးစက်များမှာ ရွံ့များ ဖြင့် ရော၍ နေသောကြောင့် မည်းမည်းအစက်များ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီး၏ သမီးက 'ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ကျောက်ဖြူရယ်၊ မနွေကမှ ကျောင်းပိတ်လို့ ငါလျှော်ထားတဲ့ ဂါဝန်လေး နင်သေးပန်း

လို့ ပေကုန်ပြီ'

ဟု ဆိုကာ သူ၏ လက်ဝါးနုနုလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တင်ပါးအား မနာမ
ကျင်ကလေးရိုက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးက

'သမီးရယ် တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်သိပါ့မလဲ'

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဒေါပွသွား၏။

'အဘိုးကြီး၊ တိရစ္ဆာန်မို့ ရှူးရှူးတွေ ပြန်စဉ်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့၊
ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် လာပေါက်ကြည့်ပါလား၊ ခင်ဗျားပေါက်လည်း ဒီလိုပဲ
စဉ်မှာ ပါပဲ'

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုသို့ပြောရန်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် မိခင်၏ နို့မှ ပါးစပ်ကို ခေတ္တဖြုတ်
ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်က ကျွန်ုပ်အား အမြီးဖြင့် ဖြန်းခနဲ တစ်
ချက်ရိုက်ပြန်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ

'ကောင်လေးနွယ်၊ နို့စို့မှာ စို့တာ မဟုတ်ဘူး လူတွေကိုများ အဖက်
လုပ်လို့ '

ဟူ၍ ဖြစ်တန်ရာ၏။

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို
လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ

'ရှောက်ဖြူလေး ... ရှောက်ဖြူလေး'

ဟု ခေါ်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား 'ရှောက်ဖြူလေး'
'ရှောက်ဖြူလေး' ဟု ခေါ်၏။

သို့သော် သူ၏ အပေါ် ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းမှာ ကျိုး၍ နေသောကြောင့် 'ကျောက်' ဆိုသောအသံကို မပီဘဲ 'ရှောက်' ဟူ၍ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အမှန်စင်စစ် 'ကျောက်' ဟူသောစကားသည် ကဏ္ဍဌာန်ဟု ဆိုအပ်သည့် လည်ချောင်းဖြင့် ရွတ်ဖတ်အပ်သော အသံ ဖြစ်၏။ သို့သော် အသံဖွင့်၍ ထွက်သောအခါ၌ သွားကျိုး၍ လေမလုံခဲ့ပါလျှင် အသံဖြစ်ပေါ်ရာ အရာ၌ လေဟာ၍ 'ရှောက်' ဟူသော အသံသာရနိုင်ပေသည် ။

အကယ်၍ ဤသို့မဖြစ်စေရန် ဂရုစိုက်၍ အားထည့်ပြီးရွတ်ဆိုပါကလည်း ကကြီးမည်သော သိထိလခေါ် အသံဖော့၍ ရွတ်ရသည် ။ ဗျည်းသည် အားထည့်လိုက်သောကြောင့် ဓနိကဟု ဆိုအပ်သည့် 'ခခွေး' သံသို့ ပြောင်းကာ 'ချောက်' ဟူ၍ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတစ်ကောင်အနေနှင့် ဤသို့မသိသင့်ပါ။ သို့သော် မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဤအတိုင်း သိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းတွင်း အူထဲအသည်းထဲမှ ကလိကလိဖြစ်ကာ ရယ်လိုက်မိလေတော့၏။

'ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး'

ကျွန်ုပ်တို့ တိရစ္ဆာန်များမှာ မူ လူကဲ့သို့ ပြုံးရယ်ခြင်း မလုပ်တတ်ပါ။ ပြုံးရယ်ခြင်းမှာ လူတစ်ဦးတည်း လုပ်နိုင်သော အရာ ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် မြင်းတစ်ကောင်မှ သာဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ပစ်လိုက်၏။ အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက

'ရှောက်ဖြူလေးက ဟိတယ်ဟေ့' ဟု ပြောလေ၏။

'ရယ်တယ်လို့ ပြောစမ်းပါ အဘိုးကြီးရယ်။ ဟီတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ ။
ခင်ဗျားတို့ လူတွေ သဘောကျတော့ ရယ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းကျတော့
မှ ဟီတယ်ရယ်လို့ စကားလုံးကို အဆင့်အတန်း မခွဲစမ်းပါနဲ့ ဗျာ'

ဟု ကျွန်ုပ်က ကန့်ကွက် လိုက်လေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စကားများ သည် 'ဟင်း ... ဟင်း' 'ဟင်း ဟင်း'
ဟူသော အသံများ သာ ဖြစ်၍ နေ၏။

စောစောက ကျွန်ုပ်ပေါက်ချလိုက်သော ရှူးရှူးများ သည် ကျွန်ုပ်တို့
နေထိုင်ရာ အိပ်ခန်း(ခေါ်) မြင်းဇောင်းထောင့်ရှိ
ပုရွက်ဆိတ်တွင်းအတွင်းသို့ စီးဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ လွန်စွာဒေါသကြီးသော ပုရွက်ဆိတ်နီများ သည် တွင်းထဲ
မှ ထွက်၍ လာကြပြီးလျှင် အနီးဆုံးရှိ အဘိုးကြီး၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့
အလှအယက်တက်ပြီးကာ သူ့ထက်ငါ ကြိုးစား၍ ကိုက်ကြသည် ဖြစ်ရာ
အဘိုးကြီးသည် ပုရွက်ဆိတ်များကို ခါချရင်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့ အနီးမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်လှ၏။ သို့
သော် မရယ်လိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်ရယ်လျှင် အဘိုးကြီးက 'ဟီ' သည် ဟု ထပ်
၍ ပြောဦးမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစကားလုံးကို မနှစ်သက်ပါ။
ထို့ကြောင့် မရယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိကို လှည့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ပြလိုက်၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အ
နေနှင့် 'ဖန်တီး' လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြောက်ထောက်ကို ပုရွက်ဆိတ်များကိုက်

နေပြီ ထင်မှတ်ကာ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် ကျိုက်ကျိုက် ဆူနေသော ရေနွေးကရားကြီးကို ယူ၍ လာကာ ပုရွက်ဆိတ်တွင်းထဲသို့ ရေနွေးများ လောင်းချ၍ ပုရွက်ဆိတ်များကို အကြင်နာမဲ့စွာ အင်အား သုံး၍ သတ်ဖြတ်ပစ် လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နို့ဝသွားပြီဖြစ်သဖြင့် နို့စို့ခြင်းကို ရပ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဦး ခေါင်းဖြင့် အဘိုးကြီးအား ညင်ညင်သာသာ တိုးဝှေ့လိုက်၏။ ဤသို့ ပြု လုပ်လိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးသည် လွန်စွာသဘောကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ဇောင်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ခြံထဲတွင် လွှတ်ပေး လိုက် လေတော့၏။

ထိုအခါကမှ ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဟိုပြေးလိုက် ဒီပြေးလိုက်နှင့် မြင်းတို့ ၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ရလေတော့သတည်း။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် နို့စို့ပြီးနောက် ဇောင်းအတွင်းမှ ကျွန်ုပ်သဘောနှင့် ကျွန်ုပ်ခြံထဲတွင် လှည့်ပတ်နေလေ၏။

နံနက်ရှစ်နာရီထိုးလောက်တွင် လူငယ်များ သည် နှစ်ယောက်တစ် တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာကြသည် ။

ထိုလူငယ်များ သည် အဘိုးကြီးကိုတွေ့လျှင်

'ဝွတ်တမောနင်း မာစတာ'

ဟု နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အစပထမ၌ ၎င်းတို့ အား မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် လာကြသည် ကို မသိခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင် ၎င်းလူငယ်များ သည် အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ခုံ
တန်းများ ၌ ဝင်၍ ထိုင်၏။

၎င်းတို့ ၏ ရှေ့တွင် မူ စားပွဲစောင်းများ ရှိကြ၏။ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီး
သည် ၎င်းတို့ ၏ အရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ ထို့နောက် အဘိုးကြီး
က

'ဝမ်းသာစရာစကားပြောရဦးမယ်ဟေ့၊ တစ်နေ့တုန်းက ဆရာရဲ့
မြင်းမကြီးက မြင်းကလေးတစ်ကောင်ပေါက်တယ်ကွ၊ ဟောဟိုမြင်းဖြူ
လေးပေါ့၊ မြင်းထီးလေးကွ၊ ဆရာက ဒါကြောင့်သူ့ကို 'လစ်တယ်ဂိုက်စ
တုံး' 'ကျောက်ဖြူလေး' လို့ နာမည်ပေးထားတယ်'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူငယ်များ သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍
ကြည့်ကြကုန်၏။ သူတို့ ၏ မျက်နှာများ သည် ပြုံးရောင်သမ်းနေ၏။
ထို့ကြောင့် နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်း၏။

ထို့နောက် လူငယ်တစ်ဦးက

'ဆရာကြီး မြင်းကအမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ကျောက်ဖြူလေးက ဘာမျိုးတု
န်း'

ဟု စပ်စပ်စုစု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။

အဘိုးကြီးသည် ပြုံးပြီးနောက်

'သူ့အဖေက 'မဒရပ်' မျိုးကွ၊ သူ့အမေကတော့ မြင်းချောမြင်းသန့်
တွေ ထွက်တဲ့ ကျွန်းကလေးသူ့အစစ်။ အဲဒီတော့ ကျောက်ဖြူလေးဟာ
မျိုးကောင်းမျိုးသန့်ပေါ့ တပည့်ရာ'

ဟု ပြန်၍ ဖြေ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က

'ကျွန်တော် မေးတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ မြင်းမှာ 'အသထိုရ်' မြင်းတို့၊ 'သိန္ဓော' မြင်းတို့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်အမျိုးထဲမှာ ပါသလဲ လို့ မေးတာ' ဟု မေး လိုက်လေ၏။

အဘိုးကြီးက

'မြင်းက သုံးမျိုးရှိတယ်ကွ၊ 'အသထိုရ်' ရယ်၊ 'သိန္ဓော' ရယ်၊ 'အာကာပုံ' ရယ်ပေါ့ကွာ၊ ကျောက်ဖြူလေးက 'အာကာပုံ' မျိုးထဲမှာ ပါတယ်ကွ'

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအံ့သြသွား၏။ အဘိုးကြီးသည် ခပ်တည်တည်နှင့် ဖြီးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွား၏။

ထို့ပြင် နောက်တစ်ခု သဘောပေါက်သည် မှာ အဘိုးကြီးသည် ကျောင်းဆရာဖြစ်၍ လူငယ်များ သည် ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြကုန်သည် ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှမ်း၍ အော်လိုက်၏။

'အဘိုးကြီး ဘာတွေ လျှောက်ဖြီးနေတာလဲ၊ မြင်းအမျိုးပေါင်း သုံးမျိုး မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ဆယ်မျိုး၊ ဆယ်မျိုး၊ မြင်းအကြောင်းကို မသိရင်လည်း မြင်းကို မေးပါဗျ၊ မဖြီးစမ်းပါနဲ့ '

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စကားများမှာ 'ဟင်းဟင်း ဟင်းဟင်း' ဟူ၍ သာ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ စောစောက ကျောင်းသားက

'ကျွန်တော်က မြင်းဆယ်မျိုးလို့ ကြားဖူးလို့ ပါဆရာ'

ဟု ထပ်၍ ပြောရာအဘိုးကြီးက

'အေး၊ အေး၊ အေး မသေမချင်းမှတ်ထား သုံးမျိုးတည်းရှိတယ်'

ဟု ဇွတ်အတင်းပြောလေ၏။ ကျန်သော ကျောင်းသားများက ထို

ကျောင်းသားအား 'ဝေးဟေးဟေး' ဟု အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ကြလေ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ

'လူတွင် ကျယ်လုပ်ပြီး ဆရာကြီးနဲ့ သွားငြင်းတဲ့ ကောင် မှတ်ပေရော့' ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုကျောင်းသားအပေါ်၌ သနားစိတ်များ ဝင်၍ လာလေသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

'ဗျို့အဘိုးကြီး 'အဿကြန့်ဆိုတဲ့ မြင်းကျမ်းကြီးမှာ သိန္ဓောမျိုး၊ သုဝဏ္ဏသာမမျိုး၊ အာကာသဘိန္နမျိုး၊ ဝလာဟကမျိုး၊ ဝလာဟကသိပ်မျိုး၊ လောမျိုး၊ လှီးမျိုး၊ ပွေးမျိုး၊ ပုဇွန်မျိုး၊ မြည်းမျိုးရှိတယ်လို့ သေသေချာချာ ပြထားတယ်ဗျ။ ကျောင်းသားကို အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့ '

ဟု လှမ်း၍ ပြော လိုက်လေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အသံမှာ 'ဟင်းဟင်း၊ ဟင်းဟင်း' ဟူ၍ သာ ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီးသည် ကျောင်းသားများအား စာသင်လေတော့၏။ ကျောင်းသားများ သည် ဆယ်တန်းကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သူသည် ထိုကျောင်းသားများကို မြန်မာစာသင်ပေးရသူ ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများသည် အတန်းကျောင်းကိုတက်ရ၏။ ထိုအတန်းကျောင်းတွင် တက်ရောက်သင်ကြားခြင်းကို အားမရဘဲ ကျွမ်းကျင်သော ဆရာများ ထံတွင် ကျောင်းလခပူဇော်ကာ အပြင်၌ ထပ်၍ သင်ယူရ၏။ အဘိုးကြီးသည် မြန်မာစာ၌ ကျွမ်းကျင်သည် ဟု ဆို၏။ ယခင်ကလည်း ပညာရေးဌာနတွင် ကျောင်းဆရာအဖြစ် လခစားလုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ဆို၏။ ယခုမူ အသက်ခြောက်ဆယ် ပြည့်သဖြင့် ထိုအလုပ်မှ အနားယူခဲ့သည် ဆို၏။

ဤကဲ့သို့ အဘိုးကြီးသည် မိမိမသိသည် ကို မသိဟု ဝန်မခံဘဲ ဆက်လက်ပြီးဖြန်းနေပါက ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသားများ အတွက် စိတ်မ

ကောင်းဖြစ်မိ၏။ သို့သော်ကျွန်ုပ် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်ပြောတတ်သည် မှာ လည်း 'ဟင်းဟင်း၊ ဟင်းဟင်း' သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စာသင်ခန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ကျောင်းသားများအား

'ကိုယ့်လူတို့ ကတော့ ဒီဆရာကြီးဆီမှာ ပညာသင်ရင် အနာဂတ်မှာ ...'

ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အစစကားများမှာ 'ဟင်းဟင်း၊ ဟင်းဟင်း' ဟူ၍ ပင် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

*